

Св. Варвара

(17 декемврий — 4 декемврий ст. стилъ)

Св. Варвара е много известна и почитана от християните. Животът ѝ бил високо наизда-телен примѣръ на добродушие и силна вѣра въ Бога. Кротка и тиха, тя не е ходила никъде. Дъщеря на много богати родители-езичници тя е посочила чудно убедително пътя на девицата. Тя не е знаела детски игри, скъпи труфила и удоволствия... Всичко това тя е имала, но нищо не я блазило. Нѣщо друго, нѣщо по-важно и сериозно я интересувало. Кой е направил хубавото слънце, месечината, безбройните звезди; кой праща грозните облаци, вѣтроветъ, дъжда, гръмотевицата, свѣтковицата; кой създава величието и могъществото въ природата; кой е направил този чуденъ свѣтъ? Коя е тази причина, тая сила, тая ржка, питала малката богаташка Варвара, често питала своите учителки-идолопоклонници? — Какъ е възможно да сж вашите идоли, на които се кланятъ, идоли издѣлбани отъ дърво, отъ камъкъ? — По този пътъ доброто момиче се убедило, че този свѣтъ е направенъ само отъ Единъ Безконечно Великъ Невидимъ Богъ, Който е независимъ отъ никого, всичко оживява и за всички промишлява.

Опитвали да я разколебаятъ отъ това християнско разбиране. Веднажъ баща ѝ Диоскоръ отсѣствувалъ и тя успѣла да се срещне съ единъ християнинъ-свещеникъ, който подробно ѝ обяснилъ учението на Христа Спасителя. И нѣщо повече, све-

ЩАСТИЕ

Нито богатството, нито достойнството, нито знанието, нито свѣтскитѣ удоволствия, нито уединението правятъ човѣка тъй честитъ, както чистата и безокурижена съвестъ; въ нея само се намира спокойствие, трайно душевно удоволствие и щастие. Това щастие е достъпно за всѣкиго и никога, никаква сила, не може да го отнеме: то не е свързано съ никакви житейски случайности, то остава у насъ и тогава, когато всичко около ни изчезне. Добродетелниятъ човѣкъ често е изложенъ на много страдания; ала той въ своята спокойна и чиста съвестъ, никога не би пожелалъ да размѣни участъта си съ оная на лошава, макаръ последния и да изглежда че е най-честитъ между смъртните.

П. Д.

щеникътъ я кръстилъ. Тя станала християнка.

Ето нейната вина, за да бжде мжчена и изтезавана отъ своя баща и официалните езически палачи. Тя е била бита безмилостно; затваряна въ тъмница безъ хлѣбъ и вода; обѣсвана

Светиятъ градъ Иерусалимъ

гола на дърво, стрѣгана съ железни нѣгъти и горена съ запалени свѣщи. Нейниятъ собственъ баща довършва дѣлото на палачитѣ, като ѝ отсича главата съ собствената си ржка.

Деца на новото време, вие всички сте свободни. Нѣма вече мжки за вѣра и религия. Дръжте мжжественно нашата хубава православна вѣра и бждете готови да отстоявате нейната правота по сжщия наученъ пътъ, като този на Св. Варвара. Нищо не сж страданията предъ дългата...

Благочестието е за всичко полезно

Единъ войникъ като захваналъ да чете духовни книги съвсемъ се измѣнилъ, станалъ добъръ въ всѣко отношение. Но другаритѣ му и единъ отъ офицеритѣ постоянно го подигравали за усърдието му къмъ православната вѣра. Веднажъ офицерътъ го попиталъ: „Е, Иване, каква полза ти принесе твоего благочестие?“ — „Господинъ поручикъ, отговорилъ войникътъ, преди азъ бѣхъ пиянецъ, а сега съмъ трезвъ; преди крадѣхъ, лъжехъ, интригувахъ, сега това го нѣма у мене; преди увлѣченъ отъ социалисти-

Всичкитѣ човѣци се молятъ, но нѣкои това правятъ ей тъй, — по привычка, безъ да се потрудатъ да разбератъ, въ що се състои истинската молитва.

Но що е молитва?

Нима това е само стояние предъ Св. Образи и повторение на чужди думи?! — Така се молятъ нѣ-

върху нашия купъ отъ грѣхове, още единъ грѣхъ ще притуримъ. Молитвата е онази благовонна жертва на сърдцето, която християнина принася Богу чрезъ Исуса Христа. Той е нашия защитникъ. И заради Своя Възлюбенъ Синъ Господъ милостиво приема нашата сърдечна молитва.

кои езичници. Има единъ народъ, въ който молитвитѣ сж написани на дълги платна, които се навиватъ на дървени прѣчки. Искатъ ли нѣкой да се моли, — взима прѣчката съ навитото на нея платно и почва бавно да я върти и развива платното съ написанитѣ на него молитви, но безъ да ги чете. Повърти, повърти и си въобрази, че молитвата му вече е стигнала при Бога.

Но християнина е длъженъ да знае и всѣкога да помни, — че молитвата е разговоръ на нашата душа съ Бога.

Молимъ ли се невнимателно, нека сме увѣрени, че не само нѣма да получимъ просимото, но

тѣ, че войската е празна работа, че офицеритѣ, властитѣ, царѣтъ сж излишни, азъ презъ прѣсти гледахъ на службата си. Сега всички тѣзи глупости като димъ се изпариха отъ главата ми и азъ отъ сърдце и душа съмъ преданъ на работата си“.

Засрамениятъ офицеръ замълчалъ и повече не си позволявалъ да се подиграва съ набожния войникъ.

Преразказала: Ионка Ст. Василева, уч. II-б кл. I Срѣд. прогимназия, Варна.

ва, въ отговоръ на което Той ни изпраща чрезъ силата на Светаго Духа миръ на разбунтуваната ни съвестъ, спокойствие и облекчение на разтревоженото ни сърдце.

Който се е молилъ нѣкога искрено, той навѣрно е изпиталъ; какъ нѣщо нѣжно вѣе на душата и какъ легко става човѣку следъ такава молитва.

Навѣрно виждали сте, какъ парата въ видъ на мъгла се вдига отъ земята къмъ небесните висини, отъ гдето скоро захваща да облива земята съ обиленъ дъждъ. Той напоява изгорѣлата отъ жегата земя, освежава засъхналитѣ ниви, и съживява увѣхналата трѣвица и благоуханнитѣ цвѣта.

Това сжщото е и съ нашитѣ молитви, — подобно на парата и мъглата, възнасятъ се къмъ Бога на небесата и отъ тамъ ще се възвърнатъ отново къмъ насъ, като ни донесатъ Божието благословение и помощъ.

Всѣки денъ на нашете тѣло е потребна храна, а на душата ни е нужна молитва.

Безъ дъждъ земята и растенията на нея изгарятъ, а безъ молитва — душата изсъхва, —

Следва на 4 стр.

ката и любовта, а не Богъ на отмъщение и злоба. Всѣки, който иде при Него, ще намѣри утеха, успокоение и прошка.

Лицето на Максима стана меко и благо: той слушаше съ особено внимание всичко. Въ тази минута при тѣхъ дойде войникъ и съобщи, че дежурниятъ офицеръ заповѣдалъ да извадятъ тѣлата на мъртвитѣ християни. Всички, сякашъ, очакваха тази заповѣдъ. Муций даде знакъ и четирма млади каменари съ загорѣли лица и мазолести рѣце излѣзоха напредъ. Тѣ носѣха единъ простъ ковчегъ.

Филипъ подигна безжизненото тѣло и внимателно го постави на възглавничкитѣ, които работничитѣ бѣха направили отъ празничнитѣ си дрехи. Това бѣше единичката имъ радост и тѣ съ готовность я дадоха, за да почетатъ оная, която цѣвъ животъ носѣше свѣтлина въ тѣхнитѣ

мрачни жилища. Следъ това носачитѣ понесоха тая скъпа за тѣхъ тежестъ. Филипъ вървѣше до ковчегъ. Муций вървѣше отпредъ съ свѣщъ въ ржка и показваше пътя. Максимъ и Титъ вървѣха малко напредъ. Титъ не съжеляваше умрѣлитѣ. Той мразѣше християнитѣ и мжчно му бѣ, че единичкия му синъ не ще бжде вече негова слава и гордостъ. Той вървѣше, безъ да знае къде отива.

Максимъ сжщо си мислѣше. За пръвъ пътъ въ живота си той видѣ и почувства що е истинска мжка и истинска любовъ. Отъ този часъ животътъ му се стори пустъ и безсмисленъ.

Предъ входа на пещерата запалиха факли и всички влѣзоха въ подземието. Не вървѣха дълго. Въ единъ проходъ бѣ изкопана яма. Всички се събраха около ковчегъ въ нѣколко минутно тжжно мълчание. Никой не

продума. Всички гледаха лицето на умрѣлата, колкото я гледаха, толкова по-леко имъ ставаше на душата. Лицето на Марчела имъ говорѣше за такова тихо спокойствие и такава свѣтла любовъ, че смъртта не имъ се виждаше тъй страшна. Тихо се прочете молитва и ковчегъ спуснаха въ изкопания гробъ. Следъ това го засипаха съ прѣстъ.

Трѣбваше да се постави надписъ. — Брата, — каза Филипъ, — тя живѣе за васъ, съ васъ умрѣ и междувасъ е погребана. Нека напишемъ:

Марчела,

безстрашната християнска девойка, която умрѣ отъ мжченическа смъртъ, на 24 години.

Християнитѣ направиха надписъ, простиha се съ скъпата покойница и мълкомъ се разотидоха.

Титъ се върна вжщи. Той бързаше да се върне отъ този омразенъ

Римъ.

А Филипъ вървѣше съ Муция изъ улицитѣ на Римъ и мислѣше за работата, на която искаше да отдаде всичкитѣ си сили.

XII.

Братъ и сестра

Когато Евдора напушаше Римъ, бѣ много тжжна. Тамъ тя имаше много приятелки и другари, бѣ заживѣла весело и безгрижно. Но сега баща ѝ съ своя суровъ погледъ я бѣ наплашилъ, а брата си не бѣ видѣла отъ сждебната зала, когато той предъ всички заяви, че е християнинъ. Затова тя не смѣше да попита где е Филипъ и защо се бави.

На пристанището ги чакаше кораба за да ги отведе въ родната ѝ страна.

(следва)

Прежежда: Мих. Д. Николовъ